

P

renteboek.

1KW 0834

M. Appel.

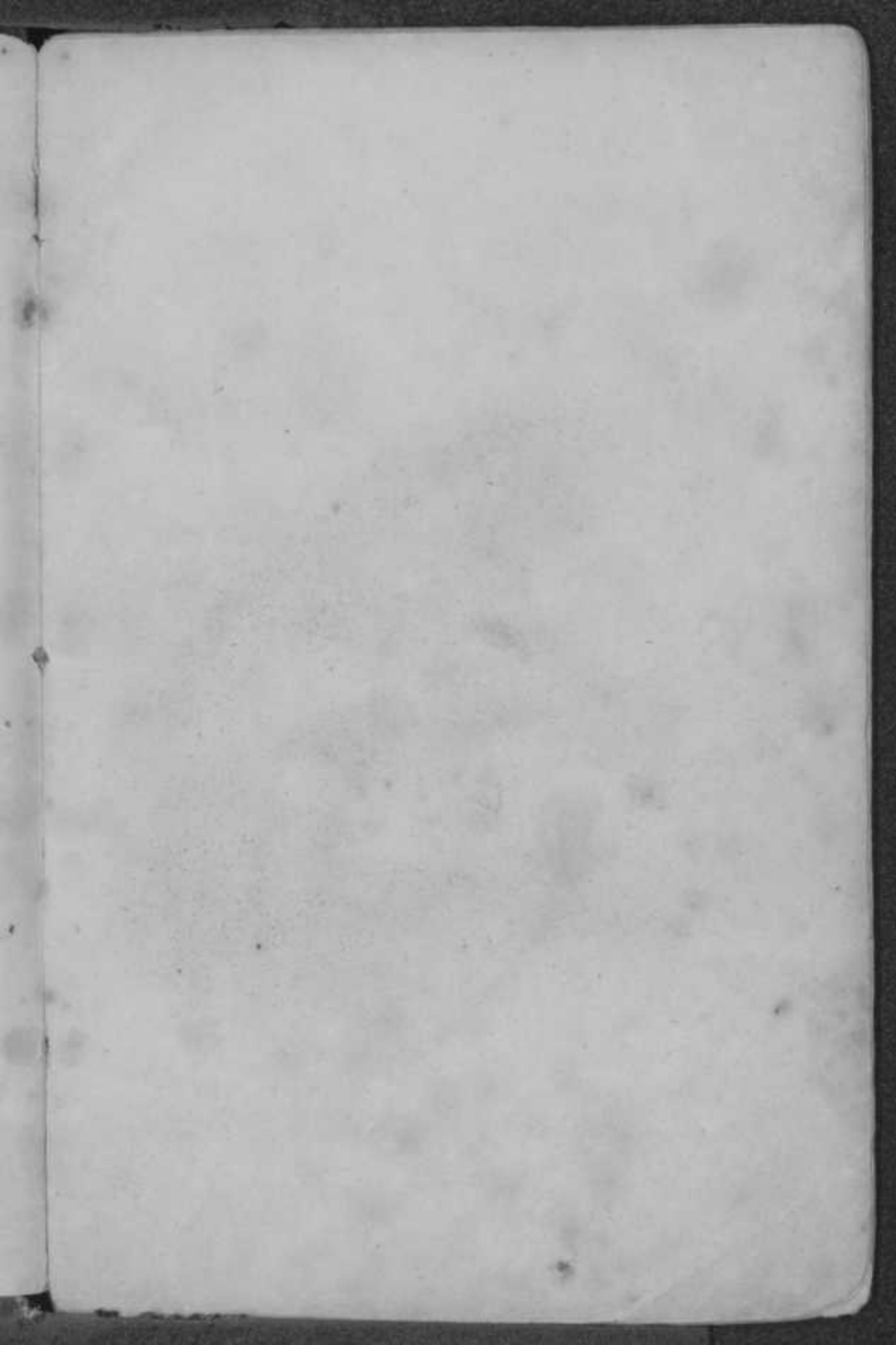
C/11571 =

Ab. 142

Het wilde paard is o! zoo schichtig;
Wie 't naken wil, zij zeer voorzigtig.
Zie eens, wat staan zijn manen hoog,
En ook hoe fonklend is zijn oog.

De tijger loert of hij zijn prooi
Niet listig kan bespringen.
Hij is wreedaardig; daarom zal
Geen dier zijn klauw ontwringen.

A B C D E F G H

a b c d e f g h

I J K L M N O P

i j k l m n o p

Q R S T U V W

q r s t u v w

X Y Z

x y z

oe eu ie ei ui ou au

aa ai eeu ooi ieu

oei iau.

— 2 —

| || ||| ||||
1 **2** **3** **4**

||||| ||||| |||||
5 **6** **7**

||||||| |||||||
8 **9**

|||||||
10

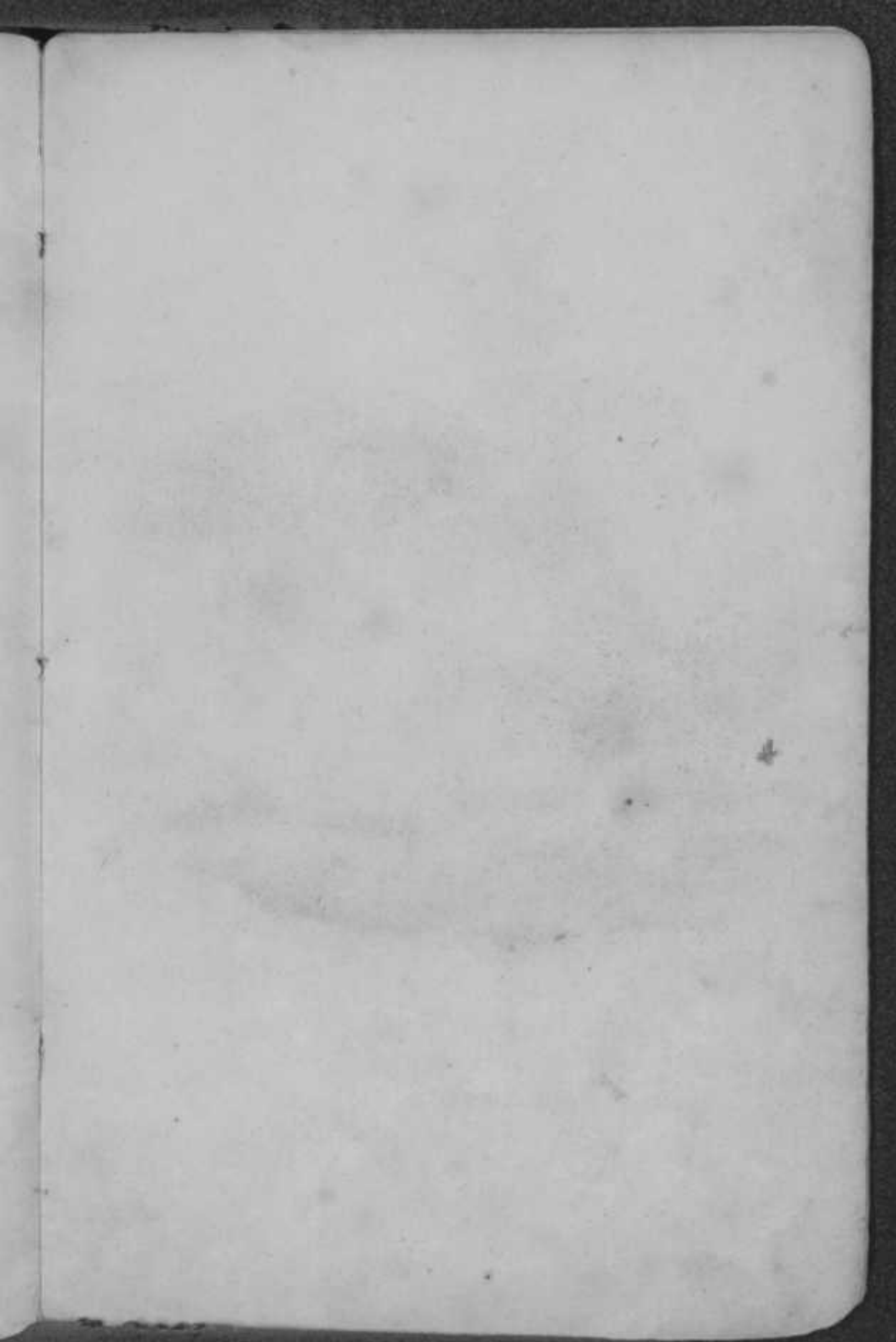
1 + 1 = 2
2 + 1 = 3
3 + 1 = 4
4 + 1 = 5
5 + 1 = 6
6 + 1 = 7
7 + 1 = 8
8 + 1 = 9
9 + 1 = 10

10 - 1 = 9
9 - 1 = 8
8 - 1 = 7
7 - 1 = 6
6 - 1 = 5
5 - 1 = 4
4 - 1 = 3
3 - 1 = 2
2 - 1 = 1
1 - 1 = 0

De gems beklint de hoogste bergen,
Al is 't gevaar ook nog zoo groot.
Zijn sprong is zeker — zelfs op rotsen.
Zeer zelden valt het dier daar dood.

De geiten zijn verzadigd,
En rusten nu in 't kruid
Naar haar genoegten uit.
Straks worden zij naar huis gehaald,
Wanneer de zon in 't westen daalt.

De morgen.

Schoon rijst de morgen,
't Donker verdwijnt,
Daar aan den hemel
't Zonlicht verschijnt.

Blijde gezangen
Streelen het oor,
Bloemengeur wasemt
Heel 't luchtruim door.

Zie, hoe de dauwdrop
Glinstert en beeft;
Hoor, hoe ons 't bijtje
Gonzend omzweeft.

Alles smaakt zegen,
Alles is blij.
God! ook die vreugde
Voel ik in mij.

Het zwaluwenest.

Marie kwam bij hare moeder en zeide: Moeder! kom, ik zal u iets aardigs wijzen.

Wat wilt gij mij wijzen? vroeg de moeder.

O kom maar, gij zult het zien, antwoordde het kind, het is allerliefst.

De moeder ging met haar.

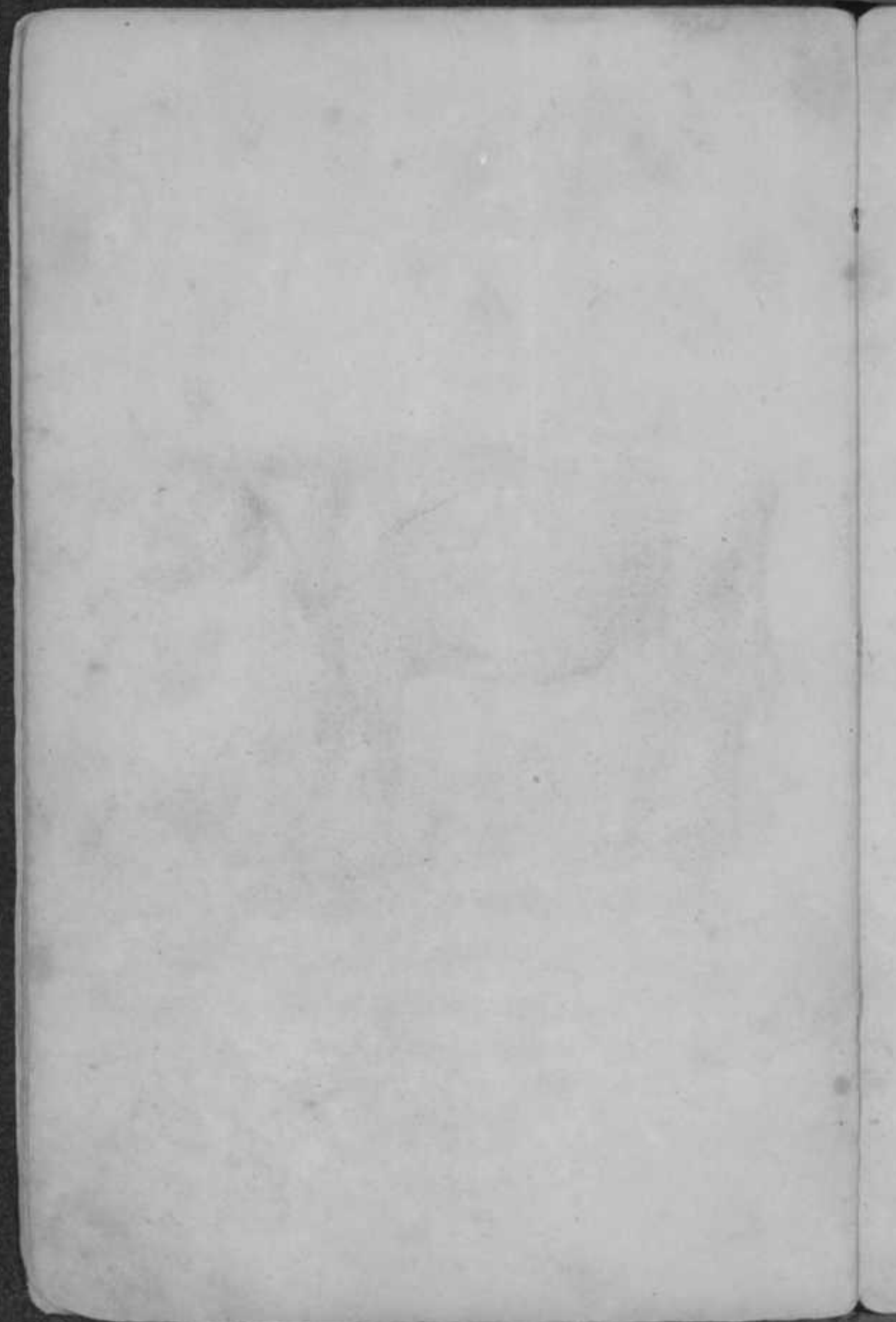
Marie bragt de moeder bij een raam, en zeide zachtjes: kijk eens naar boven. De moeder deed het, en zag boven aan de goot een zwaluwenest, uit welks opening vier nebjes staken, en vier paar oogjes keken.

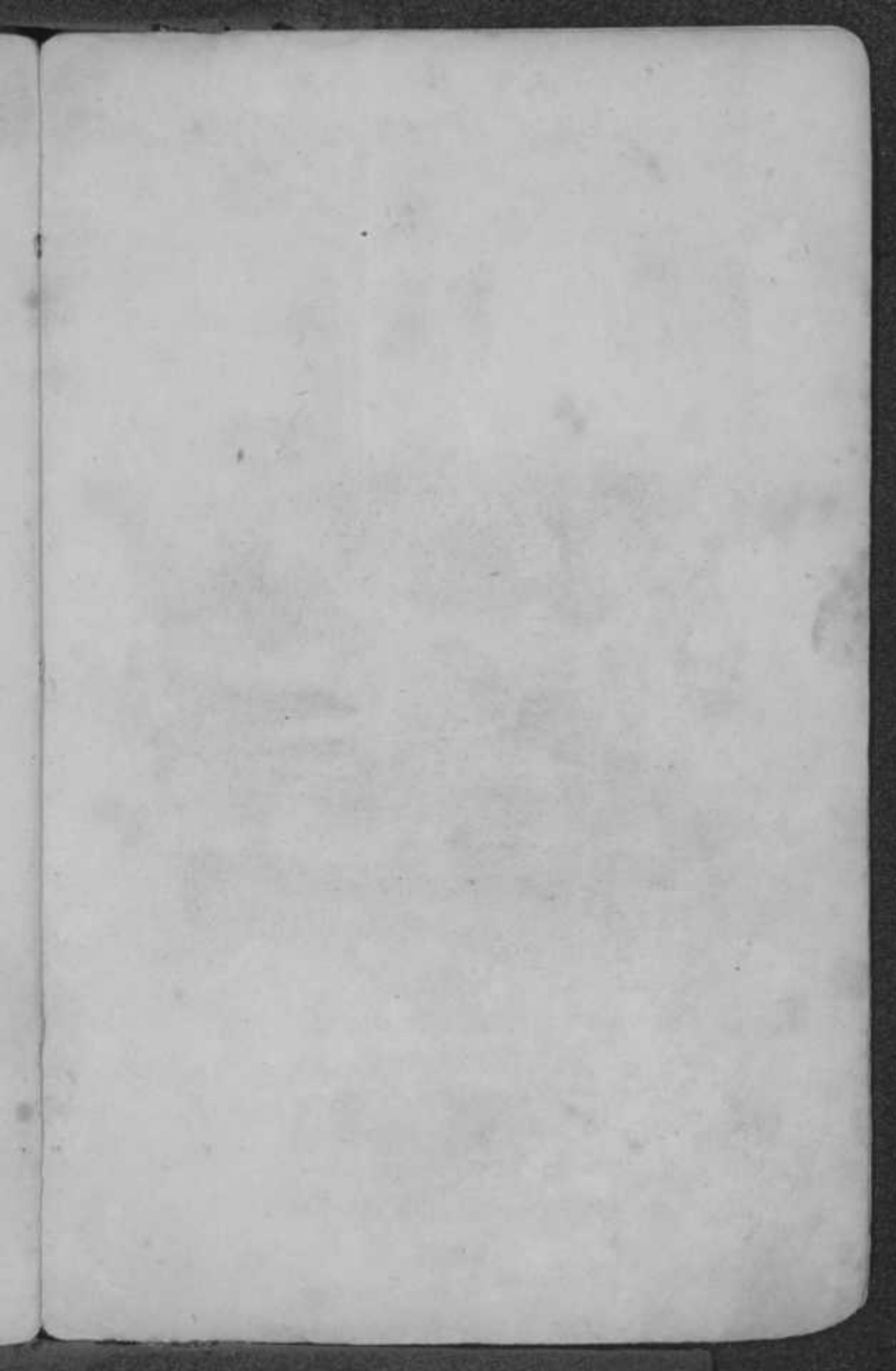
Nu pas op! riep het kind.

De moeder lette op, en zag eene zwaluw haastig er bij vliegen, welke in de neb eene vlieg droeg, en ze spoedig in het geopende nebje van een der jonge vogeltjes legde, weg vloog en telkens weder kwam. Iedere keer bragt zij eene vlieg mede en legde ze op de beurt in een der opene nebjes. Nu waren zij alle vier gevuld. De jongen sjilpten

De koe wil bij haar leven
Ons melk en boter geven.
Ook is het voordeel uiterst groot,
Dat zij ons schenkt na haren dood.

Deze kalvren zouden gaarne
Grazen in de groene wei.
Op den stal zijn deze dieren
Nimmer zoo verheugd en blij.
Dartlen, springen, loeijen, tieren
Doen graag deze jonge dieren.

vrolijk, en de oude zwaluw vloog hoog in de lucht, en sjilpte helder en lustig.

Is dat niet aardig om te zien! vroeg het kind.

Zeer zeker, zeide de moeder, het bevalt mij zeer. Het komt mij even zoo voor, als of gij met uwe broeders en zusters 's morgens of 's middags om de tafel zit.

En gij ons eten geeft, viel Marie in de rede.

Ja, zeide de moeder, en gij zijt dan ook zoo vrolijk daarbij, als hier de zwaluwtjes.

Het is toch zeer goed, zeide Marie, dat die lieve, aardige zwaluwtjes zulk eene goede moeder hebben, die ze vliegjes brengt, opdat zij niet verhongeren, en die ze een huisje gebouwd heeft, waarin zij wonen. Wie heeft haar gezegd, dat zij dit doen moest.

De goede God heeft het haar in haar hartje gegeven, sprak de moeder. De goede God wil, dat het allen schepselen wel gaat, den mensch en de zwaluw, en ieder diertje

in het bosch en op het veld, in den tuin en op de weide.

Dat is toch een lieve, goede God, zeide Marie.

Spreekwoorden.

Leeringen wekken, maar voorbeelden trekken.

Beter ten halve gekeerd, dan ten heele gedoold.

Eendragt maakt magt.

De kruik gaat zoo lang te water, tot zij breekt.

De heler is zoo goed als de steler.

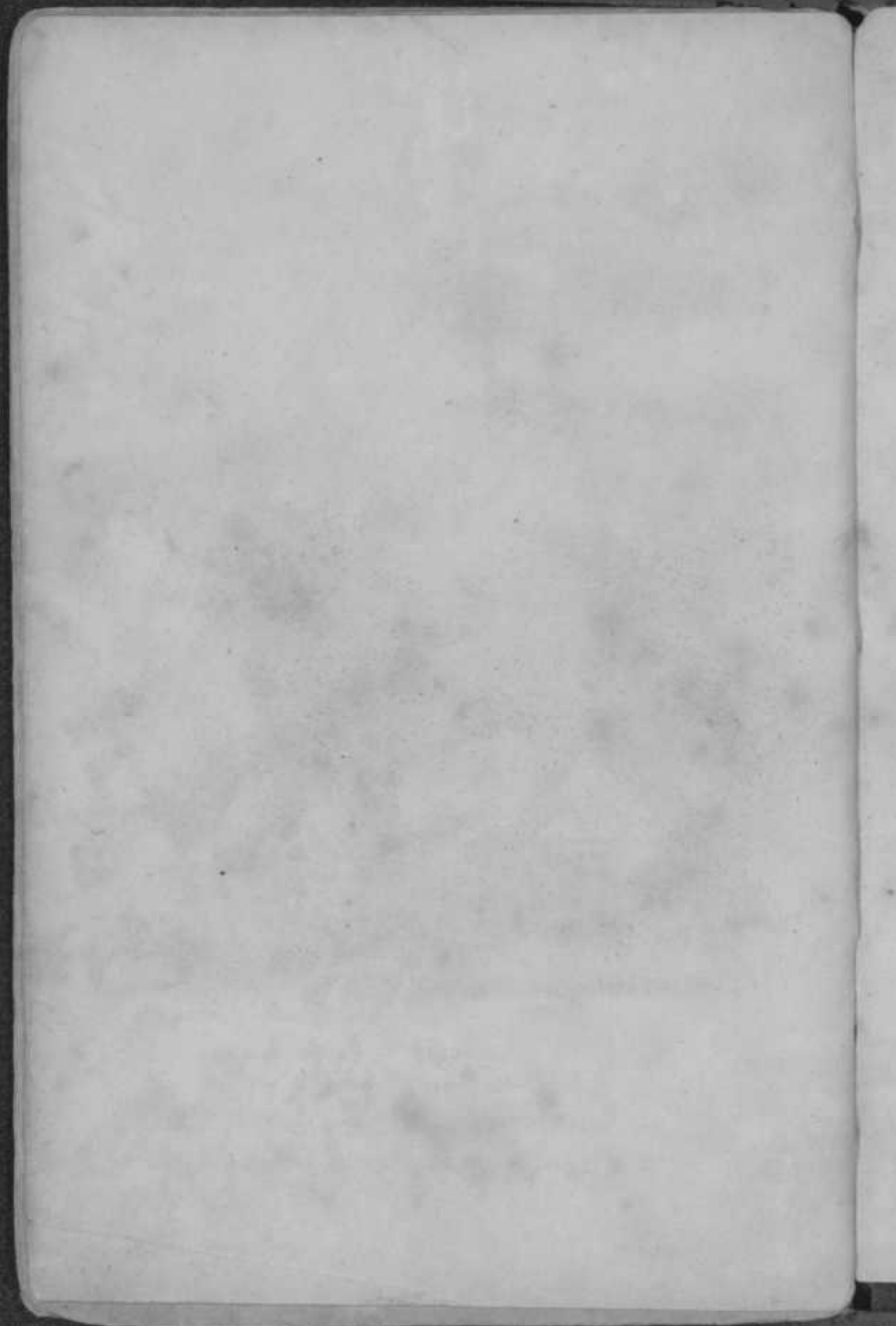
Eerst bezinnen, dan beginnen.

Belofte maakt schuld.

Als het tij verandert, moet men de bakens verzetten.

De leeuw is moedig, mooi en fier.
Het is een edelaardig dier.
Als men hem toont genegenheid,
Is hij vervuld met dankbaarheid.

De schapjes zijn zoo zacht van aard,
En onze achting dubbel waard.
Zij laten zich geduldig scheren,
En hunne wol verschaft ons kleeren.

